

InfoCuria
Съдебна практика

български (bg) ▼

[Начало](#) > [Формуляр за търсене](#) > [Списък с резултати](#) > [Документи](#)

Език на документа : български ▼ ECLI:EU:C:2019:289

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

4 април 2019 година(*)

„Обжалване — Публична служба — Персонал на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) — Сексуален тормоз — Разследване, проведено в рамките на програмата „Dignity at work“ — Отхвърляне на жалба за тормоз — Искане за отмяна на решението на председателя на ЕИБ за отхвърляне на жалбата в административната процедура — Обезщетяване на вредите“

По дело C-558/17 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 14 септември 2017 г.,

OZ, с местожителство в Люксембург (Люксембург), за която се явява B. Maréchal, адвокат,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска инвестиционна банка (ЕИБ), за която се явяват K. Carr и G. Faedo, в качеството на представители, подпомагани от A. Dal Ferro, avvocato,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: M. Vilaras, председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на трети състав, J. Malenovský (докладчик), L. Bay Larsen, M. Safjan и D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 септември 2018 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 ноември 2018 г., постанови настоящото

Решение

С жалбата си OZ иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 13 юли 2017 г., OZ/ЕИБ (T-607/16, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2017:495), с което той е отхвърлил нейната жалба, от една страна, за отмяна на доклада на комитета по разследване на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) от 14 септември 2015 г. и на решението на председателя на ЕИБ от 16 октомври 2015 г. да не предприема действия по жалбата ѝ за сексуален тормоз (наричано по-нататък „спорното решение“) и от друга страна, за обезщетяване на вредите, които твърди, че е претърпяла вследствие на този доклад и на това решение.

Правна уредба

Правилникът за длъжностните лица на Европейския съюз

Правилникът за длъжностните лица на Европейския съюз е приет с Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 259/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно определянето на статута на длъжностните лица на Европейските общности и условията за работа на другите служители, и за създаване на особени мерки за временно прилагане към длъжностните лица на Комисията (ОВ L 56, 1968 г., стр. 1).

Член 24, първа алинея от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, изменен с Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година (ОВ L 287, 2013 г., стр. 15), предвижда:

„Съюзът оказва съдействие на всяко длъжностно лице, по-специално в производства срещу всяко лице, отправящо заплахи, обиди или клеветнически действия или твърдения, или нападение срещу личността или имуществото, на които длъжностното лице или член от неговото семейство е подложено поради длъжността, която заема, или служебните му задължения“.

Правилникът за персонала на ЕИБ

Член 41 от Правилника за персонала на Европейската инвестиционна банка, приет на 20 април 1960 г. от Съвета на директорите на ЕИБ, в редакцията, ревизирана с решение на Съвета на директорите на ЕИБ от 4 юни 2013 г., влязло в сила на 1 юли 2013 г., предвижда следното:

„Спорове от всякакво естество между Банката и отделни членове на нейния персонал се отнасят до Съда на Европейския съюз. Всеки иск или жалба на член на персонала срещу мярка на Банката, която е в състояние да го увреди, трябва да бъдат подадени в срок от три месеца.

Освен искове или жалби пред Съда [...] и преди подаването на същите, по споровете извън тези, които произтичат от прилагането на мерки, предвидени в член 38, се провежда процедура за доброволно уреждане пред помирителната комисия на Банката.

Молбата за помирение трябва да бъде подадена в рамките на три месеца [считано] от настъпване на обстоятелствата или от оповестяването на мерките, предмет на спора“. [неофициален превод]

Политиката на ЕИБ за зачитане на достойнството на личността на работното място

Вътрешните правила „Политика за зачитане на достойнството на личността на работното място (наричани по-нататък „политика за достойнство на работното място“), приети от ЕИБ на 18 ноември 2003 г., предвиждат:

„Процедура по разследване

[...]

Процедурата по разследване съдържа следните разпоредби:

[...]

сформира се комитет по разследване, съставен от три независими лица [...]

комитетът по разследване провежда определен брой заседания с цел да изслуша поотделно двете страни и техните евентуални свидетели, както и всяко друго лице, което комитетът желае да разпита, двете страни имат право да бъдат изслушани от комитета по разследване, двете страни имат право да бъдат представлявани или придружени,

в резултат от заседанията и съвещанията на комитета по разследване същият издава препоръка, която се предава на председателя,

председателят решава какви мерки да бъдат взети.

Задачи и състав на комитета по разследване

Задачата на комитета е да предостави структура, която гарантира обективно и независимо разследване във връзка с един или няколко инцидента, в резултат на което да се приеме препоръка, която се изпраща до председателя за вземане на решение.

[...]

Процедура [...]

[...]

2. Директорът на дирекция „Човешки ресурси“ (наричан по-нататък „ДЧР“) в съгласие с представителите на персонала, предлага на председателя състава на комитета и определя дата за започване на разследването, най-късно 30 календарни дни след получаването на жалбата.

3. ДЧР потвърждава незабавно получаването на докладната записка на засегнатия служител, като потвърждава образуването на процедура по разследване [...]

4. След получаването на докладната записка на жалбоподателя ДЧР:

[...]

указва, че разследването ще започне най-късно 30 календарни дни след датата, на която жалбата е официално подадена до ДЧР, и че двете страни ще бъдат уведомени за датата, часа и мястото на тяхното индивидуално изслушване, за тяхното право да бъдат представлявани или придружени, и за състава на комитета.

[...]

Заседанието

Целта на заседанието е да се установи точно какво се е случило и да се съберат факти, които позволяват да се състави мотивирана препоръка. Страните нямат правото да правят кръстосан разпит, тъй като те се изслушват поотделно. Те не са задължени да повтарят мъчителни или смущаващи за тях подробности, тъй като това не е необходимо. На всички участващи в разследването и заседанията лица, включително асистентите и свидетелите, се напомня, че са обвързани от задължение за поверителност.

[...] Комитетът може да предприеме какъвто счете за уместен процедурен ред за действие. Поначало заседанието се провежда под формата на поредица от отделни срещи, осъществени в следната поредност:

най-напред, жалбоподателя,

евентуалните свидетели, посочени от жалбоподателя,

лицето, за което се твърди, че упражнява тормоз,

евентуалните свидетели, посочени от лицето, за което се твърди, че упражнява тормоз,

ако комитетът счете за необходимо, двете страни могат да бъдат призовани за нови отделни изслушвания.

Ако е необходимо, комитетът може и да разпита отново замесените лица и да покани евентуално други членове на персонала или да поиска информация или копия от документи, ако по общо мнение на членовете му това е обосновано и полезно. В случай на съмнение председателят се произнася като последна инстанция по въпросите, свързани с достъпа до досиетата, до данни или до други методи на разследване, след като е поискал, ако е необходимо, мнението на длъжностното лице за защита на лични данни. Комитетът уведомява жалбоподателя за допълнителните разследвания.

Резултат от разследването

След изслушване на всички страни и провеждане на всички други евентуални подходящи действия по разследване комитетът би трябвало да е в състояние да се съвещае и предложи мотивирана препоръка. Той няма правомощия за вземане на решения.

Комитетът може да изрази различни препоръки с цел:

делото да бъде изоставено, тъй като двете страни са успели да изяснят ситуацията и е намерено за в бъдеще приемливо за двете страни решение,

делото да не бъде считано за числящо се към сплашване или тормоз, а като представляващо работен конфликт, който трябва да бъде предмет на по-задълбочено разглеждане или наблюдение,

жалбата да бъде отхвърлена,

да се вземат необходимите мерки, в случай че комитетът установи, че жалбата е неоснователна и злонамерена,

да се започне дисциплинарно производство.

Писмената препоръка на комитета се съставя в петдневен срок от приключването на разследването и се изпраща на председателя за вземане на решение.

Решаване от председателя [...]

Най-късно до пет работни дни от изпращането на препоръката на комитета до председателя двете страни се уведомяват писмено за мотивираното решение на председателя, към което се прилага препоръката на комитета“.

Обстоятелства, предхождащи спора

На 1 декември 2008 г. OZ е назначена в ЕИБ.

В края на 2009 г. г-н F. постъпва в една от дирекциите на ЕИБ в качеството на координатор на персонала, към който се числи и OZ.

На 16 септември 2012 г. OZ започва да изпълнява друга длъжност.

През януари 2014 г. OZ посочва пред своя началник отдел, че промяната в длъжността ѝ е била свързана със сексуален тормоз, на който счита, че е била подложена от страна на г-н F. от 2011 г.

На 20 май 2015 г. OZ подава жалба по административен ред до генералния директор на дирекция „Персонал“ на ЕИБ, в която твърди, че е била жертва на сексуален тормоз от страна на г-н F.

На 18 юни 2015 г. генералният директор на дирекция „Персонал“ информира OZ, че по нейната жалба е образувана формална процедура по разследване (наричана по-нататък „процедурата по разследване“) на основание на политиката за достойнство на работното място.

На 19 юни 2015 г. председателят на ЕИБ одобрява предложението за състав на комитета, на който е възложено провеждането на процедурата по разследване (наричан по-нататък „комитетът по разследване“).

На 26 юни 2015 г. официално е назначен комитет по разследване и OZ е уведомена, че изслушванията ще се проведат на 20 юли с.г.

На 17 септември 2015 г. комитетът по разследване предава на председателя на ЕИБ своя доклад, в който са формулирани неговите мотивирани препоръки (наричан по-нататък „докладът на комитета по разследване“).

В доклада си комитетът по разследване излага, че твърденията на OZ не са могли да бъдат потвърдени поради липса на свидетели, присъствали по време на твърдените действия. За сметка на това всички свидетели били единодушни, че имало основания за тревога във връзка със здравето на OZ. Тя била преживяла травмираща раздяла с предишния си приятел и впоследствие отслабнала много. Впрочем OZ проявявала нетърпение да напредне в кариерата и имала манипулативно поведение, което можело да увреди други лица. Тя също така изпитвала затруднения да приема каквато и да било форма на критика. Накрая, комитетът по разследване препоръчва на OZ да покаже подобряване на екипния дух и да си възвърне позитивния светоглед.

На 16 октомври 2015 г. председателят на ЕИБ приема спорното решение, основавайки се на препоръките на комитета по разследване, а докладът на комитета по разследване е приложен към посоченото решение.

След приемането на спорното решение председателят на ЕИБ е поискал допълнителни разяснения от комитета по разследване с оглед на евентуалното започване на дисциплинарно производство. Този комитет представя окончателното си становище на 12 януари 2016 г. Впоследствие жалбоподателката подава искане за провеждане на помирителна процедура съгласно член 41 от Правилника за персонала на ЕИБ, изменен.

На 29 юни 2016 г. съгласно заключенията на помирителната комисия от 22 април 2016 г. председателят на ЕИБ констатира неуспеха на помирителната процедура.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

Жалбата на жалбоподателката, постъпила в секретариата на Съда на публичната служба на 22 юли 2016 г., е заведена първоначално под номер F-37/16.

В съответствие с член 3 от Регламент (ЕС, Евратом) 2016/1192 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 година за прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция спорове между Европейския съюз и неговите служители (ОВ L 200, 2016 г., стр. 137) настоящото дело е прехвърлено на Общия съд на етапа на производството, на който се намира на 31 август 2016 г. Делото е регистрирано под номер T-607/16.

OZ моли Общия съд:

да отмени спорното решение, както и доклада на комитета по разследване (включително прочистването на този доклад от някои елементи),

да осъди ЕИБ да ѝ заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 EUR,

да осъди ЕИБ да ѝ заплати сумата от 977 EUR (с включен данък върху добавената стойност (ДДС) и аванс в размер на 5850 EUR за заплащане на медицинските разходи, направени вследствие на посочените вреди,

да осъди ЕИБ да ѝ заплати направените от нея разноски по настоящото производство в размер на 35 100 EUR (с включен ДДС),

да върне настоящото дело на ЕИБ за възобновяване на процедурата относно зачитането на достойнството на личността на работното място и приемане на ново решение от нейния председател, с уточнен от жалбоподателката текст.

В подкрепа на жалбата си OZ изтъква по същество две основания.

Първото е за нарушение на правилата в процедурата по разследване, както и на процесуалните ѝ права по член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и по член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), поради това че не са били спазени редица етапи от процедурата по разследване.

С второто основание се твърди нарушение на член 8 от ЕКПЧ, както и на член 7 от Хартата, поради това че в обосновката както на доклада на комитета по разследване, така и на спорното решение се съдържат според OZ елементи от нейния личен живот, и по-специално засягащи психологическото ѝ здраве, които са ирелевантни за предмета на разследването.

На 13 юли 2017 г. Общият съд постановява обжалваното съдебно решение, с което отхвърля жалбата на OZ и я осъжда да заплати съдебните разноски.

В решението си Общият съд отхвърля исканията за обезщетение на жалбоподателката в тяхната цялост, като приема, че никое от изложените от нея оплаквания не съставлява незаконосъобразност, в която ЕИБ може да бъде упрекната. След това, тъй като жалбоподателката поддържа, че твърдените в подкрепа на исканията ѝ за отмяна незаконосъобразности съответстват на действията, в които тя упреква ЕИБ с оглед на исканията за обезщетение, Общият съд заключава, че трябва да отхвърли и посочените искания за отмяна и вследствие на това — и жалбата в нейната цялост.

Исканията на страните в производството по обжалване

С жалбата си OZ моли Съда:

да отмени обжалваното съдебно решение в неговата цялост,

да отмени спорното решение и доклада на комитета по разследване на ЕИБ,

да осъди ЕИБ да ѝ изплати обезщетение за медицински разходи, направени към тази дата в резултат на претърпените вреди, в размер на 977 EUR (с ДДС) и сума в размер на 5850 EUR за бъдещи медицински разходи,

да осъди ЕИБ да ѝ изплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 20 000 EUR,

да осъди ЕИБ да възстанови съдебните разходи, направени в рамките на настоящото производство, възлизащи на 35 100 EUR (с ДДС),

да осъди ЕИБ да възстанови съдебните разходи в рамките на настоящото въззивно производство и в производството пред Общия съд,

да разпореди връщане на делото с цел възобновяване от ЕИБ на процедурата на основание политиката за достойнство на работното място и/или за приемане на ново решение от председателя на ЕИБ, с уточнен от жалбоподателката текст.

ЕИБ иска от Съда:

да отхвърли жалбата,

да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разходи.

По допустимостта

Следва да се отбележи, че жалбоподателката иска по-конкретно от Съда да върне настоящото дело на ЕИБ с цел възобновяване на процедурата по разследване и приемане на ново решение от председателя на ЕИБ, с уточнен от нея текст.

Същевременно трябва да се констатира, че жалбоподателката не посочва основания в подкрепа на това искане. Жалбата също не може да даде място за тълкуване, според което мотивите, които то съдържа, биха могли да се схващат като съставляващи основание или доводи, повдигнати срещу обжалваното съдебно решение.

Следователно това искане е недопустимо.

Впрочем ЕИБ счита, че жалбата е недопустима в нейната цялост, тъй като, от една страна, не се отнася до никаква конкретна точка от обжалваното съдебно решение и от друга страна, жалбоподателката се ограничава до възпроизвеждането на доводи, вече изложени в жалбата ѝ пред първата инстанция.

В това отношение трябва да се припомни, че според постоянната съдебна практика от член 168, параграф 1, буква г) и от член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда произтича по-конкретно, че жалбата трябва да посочва точно оспорваните аспекти на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, конкретно подкрепящи такова искане. Жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд правни основания и доводи, не отговаря на изискването за мотивираност, произтичащо от тези разпоредби (вж. в този смисъл решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-338/16 P, EU:C:2017:382, т. 19 и цитираната съдебна практика и решение от 20 декември 2017 г., Comunidad Autónoma de Galicia и Retegal/Комисия, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, т. 48 и цитираната съдебна практика).

Когато обаче жалбоподателят оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, разгледаните в първоинстанционното производство правни въпроси могат отново да бъдат обсъдени в хода на производството по обжалване. Всъщност, ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си на вече изложени пред Общия съд основания и доводи, посоченото производство отчасти би се обезсмыслило (решение от 17 май 2017 г., Португалия/Комисия, C-338/16 P, EU:C:2017:382, т. 20 и цитираната съдебна практика).

В конкретния случай, обратно на изтъкваното от ЕИБ, жалбата не е просто повторение на вече изложените пред първата инстанция доводи. Последните в действителност са насочени срещу мотивите на обжалваното съдебно решение, тъй като същите са оспорени с оглед на спазването на основните права, на които се позовава жалбоподателката, и позволяват вследствие на това на Съда да осъществи своя контрол. Впрочем, обратно на твърдяното от ЕИБ, в жалбата в действителност са посочени точките от обжалваното съдебно решение, които се оспорват.

Поради това жалбата е допустима, с изключение на искането, посочено в точка 29 от настоящото решение.

По същество

В подкрепа на жалбата си жалбоподателката сочи три основания, с които твърди съответно, първо, нарушение на член 47 от Хартата, както и на член 6 от ЕКПЧ, второ, нарушение на член 7 от Хартата, както и на член 8 от ЕКПЧ и трето, наличие на отказ от правосъдие.

Най-напред следва да се припомни, че докато не е страна по ЕКПЧ, Съюзът не може да носи отговорност по нея. Същевременно от член 52, параграф 3 от Хартата произтича, че смисълът и обхватът на гарантираните от Хартата права са същите като дадените им в съответните членове на ЕКПЧ.

При тези условия следва да се разгледат първото, второто и третото основание само с оглед на разпоредбите на Хартата.

По първото основание, изведено от нарушение на член 47 от Хартата

Доводи на страните

С първото основание на жалбата, което се подразделя на четири части, жалбоподателката упреква Общия съд, първо, че неправилно е определил обхвата на процесуалните права, с които тя разполага, второ, че не е извел последиците от неспазването на сроковете в процедурата по разследване, трето, че неправилно е преценил справедливия състав на комитета по разследване и четвърто, че е отхвърлил нейните доводи, поставящи под въпрос поверителното третиране на жалбата ѝ.

С първата част от първото основание, изведена от неправилно определяне на обхвата на нейните процесуални права, жалбоподателката по същество упреква Общия съд, че в точки 52—54 от обжалваното съдебно решение е нарушил принципа на правото на справедлив процес, и по-конкретно принципите на състезателност и на равни процесуални възможности, като е преценил, че не е било незаконосъобразно, че комитетът по разследване не ѝ е позволил да се запознае с изявленията на лицето, обвинено в тормоз, и на различните свидетели, изслушани в хода на разследването, нито да изрази становище по тези изявления, които са послужили за основа на решението за отхвърляне на жалбата ѝ в административната процедура, като същевременно изявленията на жалбоподателката са били сведени до знанието на това лице, под формата на резюме, за да може то да направи своите коментари.

На второ място, жалбоподателката упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че комитетът по разследване изобщо няма задължение да призове всички свидетели, посочени в рамките на разследването.

На трето място, жалбоподателката упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че е законосъобразно отхвърлянето от посочения комитет на представените от нея медицински доклади.

ЕИБ оспорва основателността на тези доводи, като изтъква по същество най-напред, че принципът на равни процесуални възможности се прилага само когато страните участват в съдебни производства. Процедурата, предвидена от политиката за достойнство на работното място, обаче била административна процедура. Впрочем Общият съд правилно бил постановил, че статутът на жалбоподателя и този на лицето, обвинено в тормоз, не са сравними и че при това положение съответните им процесуални права са различни.

ЕИБ счита по-нататък, че тъй като процедурата пред комитета по разследване няма правораздавателен характер, няма разпоредба, която да изисква този комитет да призове конкретни свидетели или да уведоми страната, която ги е поискала, че те не са на разположение.

Накрая, що се отнася до медицинските доклади, представени от жалбоподателката, ЕИБ отбелязва, че те нямат доказателствена стойност, тъй като лекарите не са били преки свидетели на фактите, а просто са се доверявали на разказаното от жалбоподателката.

Съображения на Съда

Следва да се отбележи, че жалбоподателката неправилно смята, че комитетът по разследване, който дава становище, на което се основава председателят на ЕИБ, както и последният са органи, които могат да се приравнят на „съд“ по смисъла на член 47 от Хартата.

Всъщност е явно, че нито комитетът по разследване, инстанция *ad hoc*, чиито членове са определени от председателя на ЕИБ и формулират правно незадължителни препоръки след провеждането на разследване, нито председателят на ЕИБ удовлетворяват различните критерии, уточнени от Съда в неговата практика, целящи да определят понятието „съд“ по смисъла на член 47 от Хартата (вж. по-конкретно по отношение на понятието „съд“ решение от 27 февруари 2018 г., *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, т. 38 и цитираната съдебна практика). Поради това те не могат да се считат нито поотделно, нито заедно за „съд, предварително създаден със закон“ по смисъла на този член 47.

От това следва, че член 47 от Хартата не е приложим в конкретния случай и че следователно жалбоподателката не може в подкрепа на първата част от първото си основание да се позовава на нарушение на този член.

Същевременно, както е видно от точки 52 и 53 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е отбелязал, че в рамките на процедура като разглежданата твърдяната жертва на тормоз може да се позовава на правото да бъде изслушана по силата на принципа на добра администрация.

Действително член 41 от Хартата, озаглавен „Право на добра администрация“, предвижда в параграф 1, че всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок“.

Впрочем член 41, параграф 2 от Хартата гласи, че правото на добра администрация включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушвано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него, правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната и служебна тайна, както и задължението на администрацията да мотивира своите решения.

По-конкретно, правото на изслушване гарантира на всяко лице възможността да изрази надлежно и ефективно становището си в хода на административното производство и преди приемането на всяко решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му (вж. например решения от 22 ноември 2012 г., *M.*, C-277/11, EU:C:2012:744, т. 87 и от 11 декември 2014 г., *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, т. 36).

При това положение Съдът трябва да провери дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 54 от обжалваното съдебно решение, че комитетът по разследване не е допуснал незаконосъобразност, що се отнася до правото на изслушване, предвид принципа на добра администрация.

В това отношение следва да се приеме, че щом като отхвърля жалбата на жалбоподателката, спорното решение представлява предприета срещу нея индивидуална мярка, която има неблагоприятни последици за нея по смисъла на член 41, параграф 2 от Хартата.

От това следва, че комитетът по разследване, преди да предаде препоръките си на председателя на ЕИБ, и във всички случаи последният, преди да вземе решение, което има неблагоприятни последици за жалбоподателката, са били длъжни да спазят правото на същата да бъде изслушана в качеството ѝ на жалбоподателка.

В частност, жалбоподателката е имала право, преди да може да изрази надлежно своето становище, да разполага поне с резюме на изявленията на обвиненото в тормоз лице и на различните изслушани свидетели, доколкото тези изявления са били използвани от комитета по разследване в неговия доклад за формулирането на препоръки до председателя на ЕИБ, на които последният е основал спорното решение, като предоставянето на това резюме трябва да се извърши при зачитане, ако е приложимо, на легитимните интереси, свързани с поверителността.

В конкретния случай е безспорно, че жалбоподателката е била изслушана само в началото на процедурата по разследване. За сметка на това тя не е била изслушана нито преди комитетът по разследване да отправи своите препоръки до председателя на ЕИБ, нито преди последният да приеме спорното решение.

От това следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е констатирал, че противоречи на изискванията, произтичащи от член 41 от Хартата, фактът, че на жалбоподателката не е предоставено поне резюме на изявленията на обвиненото в тормоз лице и на различните свидетели, и че тя не е могла да бъде изслушана във връзка със същите изявления, така че не ѝ е била дадена възможност надлежно да изрази становище по тяхното съдържание, преди комитетът по разследване да предаде своите препоръки на председателя на ЕИБ и във всички случаи преди последният да приеме спорното решение, което има неблагоприятни последици за нея.

Без да е необходимо да се разглеждат останалите доводи, изтъкнати от жалбоподателката в рамките на първата част от първото основание, както и останалите части от това основание, обжалваното съдебно решение следва да се отмени в частта му, с която се отхвърлят претенциите за обезщетение в жалбата на жалбоподателката, изведени от отговорността на ЕИБ за твърдени незаконосъобразности в процедурата по разследване, включително неспазването на правото на жалбоподателката да бъде справедливо изслушана, както и исканията за отмяна, съдържащи се в тази жалба.

По второто и третото основание, изведени от нарушение на член 7 от Хартата

Второто основание на жалбата е изведено от грешка при прилагане на правото, която Общият съд бил допуснал, приемайки, че комитетът по разследване не е нарушил член 7 от Хартата, като е включил някои аспекти на личния живот на жалбоподателката в своя доклад по разследването. Третото основание е изведено от факта, че като е направил това, Общият съд бил допуснал и отказ от правосъдие.

Доколкото тези две основания почиват на доводи, които частично се припокриват, те следва да бъдат разгледани заедно.

Доводи на страните

Жалбоподателката изтъква по същество грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд в тълкуването на член 7 от Хартата, отнасящ се до правото на зачитане на личния живот, тъй като той погрешно е приел, че ЕИБ не е допуснала грешка, като не е заличила в доклада на комитета по разследване и в спорното решение споменаванията на елементи от нейния личен живот, които били прекомерни, ирелевантни и изключени от обхвата на компетентност на комитета по разследване. В това отношение жалбоподателката посочва по-конкретно факта, че в този доклад се споменават нейните сложни отношения с нейния началник отдел по онова време, затрудненията ѝ да приема каквато и да било форма на критика, нейната нетърпеливост да напредне в кариерата, като тези елементи според нея не били пряко необходими за определянето на това дали тя е била жертва на сексуален тормоз. Тя поддържа, че тези коментари впрочем вредят на здравето ѝ, както ставало ясно от нов медицински доклад.

ЕИБ оспорва всички тези твърдения.

Съображения на Съда

Правото на зачитане на личния живот, гарантирано от член 7 от Хартата, не е абсолютно. Това право може да бъде подложено на ограничения като разглежданите, при условие че те отговарят действително на преследвани от Съюза цели от общ интерес и че не представляват непропорционална намеса с оглед на преследваната цел.

В това отношение е несъмнено, че спорната процедура отговаря на цел от общ интерес, а именно да се установят евентуални практики на тормоз, в частност сексуален, накърняващи човешкото достойнство.

При това положение следва да се разгледа дали включването в доклада на комитета по разследване и в спорното решение на елементи от личния живот на жалбоподателката, за които се твърди, че са прекомерни и ирелевантни, представлява с оглед на преследваната цел непропорционално ограничение на правото на зачитане на личния живот.

В това отношение Общият съд най-напред отбелязва, в точка 71 от обжалваното съдебно решение, че тези различни елементи са представлявали преки отправки към изявленията на свидетелите и че споменаването на тези изявления е позволило да се подчертаят елементите, на които комитетът по разследване се е основал, за да формулира своите препоръки.

По-нататък, в точка 72 от това решение Общият съд приема, че обратно на поддържаното от жалбоподателката, комитетът по разследване не се е впуснал в заключения или твърдения относно нейното здравословно състояние, а се е ограничил до това да възпроизведе изявленията на свидетелите. Същевременно този комитет не е извел никакви последици от медицински характер.

Накрая, в точка 74 от посоченото решение Общият съд приема, че във всички случаи докладът на комитета по разследване е вътрешен документ, адресиран само до председателя на ЕИБ, както и до двете засегнати страни, и че следователно не е бил предназначен за разпространение.

С оглед на гореизложеното не изглежда споменаванията на елементи от личния живот на жалбоподателката, включени в доклада на комитета по разследване и в спорното решение, да са били прекомерни и

ирелевантни.

Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото с оглед на член 7 от Хартата, като е постановил, че включването в този доклад и в това решение на горепосочените елементи не представляват незаконно действие от страна на ЕИБ.

На трето място, що се отнася до твърдения вредоносен характер на някои коментари относно здравето на жалбоподателката, последната споменава нов медицински доклад на психотерапевтка, съставен през м. юли 2016 г., т.е. след изготвянето на доклада на комитета по разследване. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в жалбата си жалбоподателката не упреква Общия съд за това, че е пропуснал да вземе предвид този медицински доклад.

Поради това второто и третото основание трябва да се отхвърлят.

По жалбата пред Общия съд

Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда на Европейския съюз, в случай че отмени решението на Общия съд, Съдът може да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

Трябва да се припомни обаче, че съгласно установената съдебна практика нарушение на правото на защита, и в частност на правото на изслушване, налага отмяна на взетото в съответното административно производство решение само ако при липсата на това нарушение производството би довело до друг резултат (решения от 10 септември 2013 г., G. и R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, т. 38 и от 3 юли 2014 г., Kamino International Logistics и Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 и C-130/13, EU:C:2014:2041, т. 79).

В случая трябва да се отбележи, че както е видно от точка 59 от настоящото решение, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е констатирал, че противоречи на изискванията, произтичащи от член 41 от Хартата, фактът, че на жалбоподателката не е предоставено поне резюме на изявленията на обвиненото в тормоз лице и на различните свидетели, и че тя не е могла да бъде изслушана във връзка със същите изявления, така че не ѝ е била дадена възможност надлежно да изрази становище по тяхното съдържание, преди комитетът по разследване да предаде своите препоръки на председателя на ЕИБ и във всички случаи преди последният да приеме спорното решение, което има неблагоприятни последици за нея.

Тази нередовност неизбежно е засегнала както съдържанието на доклада на комитета по разследване, така и това на спорното решение, така че този доклад, както и това решение са могли разумно да доведат до различен резултат.

Същевременно, като се има предвид, че посоченият доклад представлява просто подготвителен акт спрямо посоченото решение и че при това положение същият не може да се счита за обжалваем акт и по този начин не би могъл да подлежи на отмяна, трябва да се отмени само спорното решение.

Що се отнася до исканията за обезщетение, посочени в точка 60 от настоящото решение, трябва да се отбележи, от една страна, че отмяната на спорното решение представлява подходящо обезщетение за всяка неимуществена вреда, която жалбоподателката може да е претърпяла в настоящия случай.

Следователно исканията за обезщетение, целящи поправянето на тази неимуществена вреда, са лишени от предмет и няма основание за произнасяне по този въпрос (вж. в този смисъл решение от 9 юли 1987 г., Hochbaum и Rawes/Комисия, 44/85, 77/85, 294/85 и 295/85, EU:C:1987:348, т. 22).

От друга страна, що се отнася до исканията за обезщетение, целящи осъждането на ЕИБ да изплати на жалбоподателката сумата от 977 EUR (с ДДС) и аванс в размер на 5850 EUR за заплащане на направени медицински разходи, следва да се отбележи, че не е била установена и дори твърдяна никаква причинно-следствена връзка между извършената от ЕИБ незаконосъобразност, констатирана в точка 77 от настоящото решение, и тези медицински разходи. Действително в жалбата си пред първата инстанция жалбоподателката твърди, че тези медицински разходи са „пряка последица“ от сексуалния тормоз, на който твърди, че е била подложена. Впрочем, що се отнася до „аванса“ от 5850 EUR за бъдещи медицински разходи, поискан от жалбоподателката, това искане във всички случаи е предварително предявено, тъй като такива разходи още не са били направени.

При тези условия исканията за обезщетение, посочени в предходната точка от настоящото решение, трябва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

Тъй като ЕИБ е загубила делото в съществената част от своите искания, тя следва да бъде осъдена да понесе, освен направените от нея съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от OZ както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване, съгласно направените от последната искания.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 13 юли 2017 г., OZ/ЕИБ (Т-607/16, непубликувано, EU:T:2017:495) в частта му, с която са отхвърлени, от една страна, исканията за обезщетение, подадени от OZ в нейната жалба, основани на отговорността на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) за твърдени незаконосъобразности, допуснати в рамките на процедурата по разследване, включително неспазването на правото на жалбоподателката да бъде справедливо изслушана, както и от друга страна, исканията за отмяна, съдържащи се в тази жалба.

Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Отменя решението на председателя на Европейската инвестиционна банка от 16 октомври 2015 г. да не предприема действия по подадената от OZ жалба за сексуален тормоз.

Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Осъжда Европейската инвестиционна банка да понесе, освен направените от нея съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от OZ както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване.

Подписи

---

* Език на производството: английски.